

VICKI
GRANT 36 KÉRDÉS,
AMITŐL RÁD
KATTANTAM

7. KÉRDÉS

HILDY: Miért nem én kérdezek most? Nem akarok a művészi foglalatosságodban akadályozni – főleg mivel sokkal fogékonyabb vagy, amikor rajzolsz... Amúgy az ki lenne?

PAUL: Te, kilencvenévesen.

HILDY: Nem is. Ha valaki, hát akkor inkább a mostani énem.

PAUL: Nos, a plasztikai sebészet folyamatosan fejlődik.

HILDY: Nem hiszek a plasztikáztatásban.

PAUL: Talán *most* még nem.

HILDY: Sosem fogok. A szépség nemcsak a fiatalságról szól. Hanem...

PAUL: Ja. Majd akkor beszéljünk, amikor a bájos pofid úgy kezd kinézni, mint a marhabőr tatyód.

HILDY: Kezdem úgy érezni, hogy a te világodban csak a külső és a pénz számít.

PAUL: Az én világomban. Míg a *tiédben* – hadd tippeljek – a *spirituális* értékek számítanak igazán.

HILDY: Többek között.

PAUL: Nos, szerencsés vagy. Őszintén szólva nekem nincs időm arra a baromságra. Erről jut eszembe: ha akarsz, akkor most kérdezz, különben megteszem én.

HILDY: Nem érzem jogosnak, hogy tiéd az utolsó szó ebben a témában. Úgy hangzik a szádból, mintha valami elkényeztetett gyerek volnék, akinek soha nem kellett...

PAUL: Oké. Én kérdezek.

HILDY: Nem. Én.

PAUL: Akkor nosza.

HILDY: (sóhajt)

PAUL: *Van valami titkos megérzésed...*

HILDY: Nem, én jövök. *Van valami titkos megérzésed arról, hogyan fogsz meghalni?*

PAUL: Igen. Mielőtt lenne lehetőségem megőrizni azt a harmincéves testet.

HILDY: Kezdesz nagyon fárasztó lenni.

PAUL: Komolyan mondom. Az öregség nem nekem való. Fiatalon halok meg.

HILDY: Nos, akkor ehhez mit szólsz? Ahogy te azt hiszed, majd idővel úgyis megtörök és plasztikáztatok, én is azt hiszem, hogy azért mondd ezt, mert fiatal vagy. Talán ha tudnád, milyen lenne megöregedni, másképp gondolnád. Talán kiderül, hogy élvezed a bölcsességet, amely...

PAUL: Nézd. A kérdésre válaszoltam. Ejtsük a dolgot.

HILDY: Milyen zsémbes vagy már.

HILDY: Rendben... Hogyan fogok meghalni... Tyű. Ha belegondolsz, nagyon borzalmas kérdés. Néhány ember számára kifejezetten felkavaró lehet. Mi van akkor, ha valamelyik résztvevő rákos, vagy valamilyen kórságra hajlamos? Hát ez elég...

PAUL: Nekem nincs ilyesmim. Neked?

HILDY: Nincs.

PAUL: Oké. Akkor elég a tízperces bevezetésből. Válaszolj.

HILDY: Egyedül.

PAUL: Mi?

HILDY: Szerintem egyedül fogok meghalni.

PAUL: Ja. És? Mindenki egyedül hal meg. Legalábbis így mondják.

HILDY: Nem, úgy értem, hogy egy fűtetlen, alagsori lakásban, egy rakás koszos macskával, akik a felfúvódott testemen taposnak. Erre a fajta egyedüllétre gondolok.

PAUL: Okés. Szerintem valószínűbb, hogy te leszel a következő Nelson Mandela. Különbö is: egy rakás koszos macska tapos rajtad, nem vagy egyedül.

HILDY: Nagyon vicces.

PAUL: Nézd! Látod, mennyire szeretnek? Nem is rajtad taposnak, hanem ölelgetnek.

HILDY: (nevet) Jó rajz. Tetszik a falábú macsek.

PAUL: Ja. Szegény kis Tripod. Szar lehet neki. Rádásul súlyos heroinfüggő, ezért lógnak ezek a zsinórok az ép lábán.

HILDY: Ez borzalmas.

PAUL: Na igen, hamarosan ő is feldobja a mancsát. A szottyadt bőrü öreglány szeretete ellenére – akit amúgy ő gyönyörűnek látott – sem volt képes legyőzni a démonait... Szerintem te olyan vagy, aki csípi a reménytelen eseteket.

HILDY: És ironikus módon mégis magányos.

PAUL: Ja... magányos... vagy... Lefogadom, hogy ha tíz percet késnél a vacsoráról, a szüleid őrjögve hívnák a rendőrséget meg minden.

HILDY: Na és? Mi van, ha igen? Nem *mostanról* beszélünk. Hanem a jövőről! Amikor öreg leszek. Valószínűleg addigra meghalnak.

PAUL: Szép.

HILDY: Nem azt mondom, hogy ezt akarom. Csak ez az igazság. Valószínűleg nem fognak élni.

PAUL: És? Majd más valaki átveszi a helyüket.

HILDY: Honnan tudod?

PAUL: Csak. Mert nyilvánvaló. Nem kell hozzá zseninek lenni. Addigra úgyis férjhez mész valami ügyvédhez vagy orvoshoz.

HILDY: Mintha egy gazdag pasira volna szükségem, hogy gondomat viselje.

PAUL: Oké. Rendben. Akkor egy éhező művészhez mész hozzá, aki egyben a lelki társad is, és aki majd otthon marad a három, tökéletes gyerekekkel. Ez így jobb?

HILDY: A házasság nem nekem való.

PAUL: Hát persze.

HILDY: Teljesen torz a rólam alkotott képed. És különben is, a házasság nem minden, az csak egy...

PAUL: Rendben. Akkor nincs férj. Megmarad az összes barátod a munkahelyedről, a könyvklubból, a jógáról, a csajos bulikból, a kézműves körből, a Mentsük meg a mókusokatból...

HILDY: Mentsük meg a mókusokat? Te meg miről beszélsz?

PAUL: Tökmindegy. Nem számít. Nem leszel egyedül. Lehet, hogy zakkant leszel, de biztosan nem magányos.

HILDY: Ha nem tudnám, hogy sértegetni próbálsz, akkor azt gondolnám, azért mondod mindezt, hogy befogjam végre.

PAUL: Úgy érted, „hiábavaló kísérletet” teszek arra, hogy befogd végre.

PAUL: Ó. Hé-kás. El sem hiszem, hogy működött.

HILDY: Mindig is rettegtem attól, hogy egyedül végzem.

PAUL: Nem tudok lépést tartani a hangulatingadozásaiddal.

HILDY: És nemcsak attól, hogy egyedül leszek, hanem hogy a saját hibámból. Gondolom, ez a valódi félelmem.

PAUL: A te hibádból? Hogyan? Tervezel valamiféle kiborulást, amikor majd jól eltaszítasz mindenkit magadtól, vagy mi?

HILDY: Komolyan beszélek.

PAUL: Oké. Akkor hogyan?

PAUL: Nézd. Te vagy, aki felhozta a dolgot, nem én.

HILDY: Magányosan végzem, mert elidegenítem magamtól azokat, akik törődnek velem. Még a három tökéletes gyerekemet is, mármint, ha eljutok egyáltalán odáig, amit komolyan kétek, tekintve a dolgok mostani állását.

PAUL: Húha. Te tényleg félsz ettől. Mindjárt adok az egyik cicának egy doboz zsepit. Ők majd gondodat viselik.

PAUL: Hagyd abba, kérlek.

HILDY: Már befejeztem.

PAUL: Nem éppen.

HILDY: De igen. Látod? Nincs több könny. Abbahagytam.

PAUL: Nem olyannak tűntél, mint aki a kabátujjába törli az orrát.

HILDY: Ne nevetess, különben újra meg kell tennem.

PAUL: Undi. Megtennéd, hogy abbahagyod? Befejezted?

HILDY: (nevet)

PAUL: Majd szólj, mikor nyithatom ki a szemem.

HILDY: Végeztem.

PAUL: Hál' Isten.

HILDY: Hát ez nagyon kínos volt. Elfelejtettem enni. Néha, amikor éhes vagyok, egy kicsit, tudod, érzélgős leszek, utána meg *nem tudok* enni, mert érzélgős vagyok. Ördögi kör. De fű... Bocsi. Sírás meg minden. Ennél nincs lejjebb. Magamat is megleptem.

PAUL: Nos, igen, én is sírnék, ha azt hinném, hogy egy fűtetlen alagsori lakásban végzem egy csomó macskával. Ámbátor én akkor sem törölném az orromat a kabátomba.

HILDY: Látod, hát ez az. Soha nem tudhatod, mit tesz egy helyzetben, amíg nem kerülsz bele. És különben is, ez az egész a te hibád. Nem kellett volna emlétened, hogy a macska is meghal. Valószínűleg ez akasztott ki.

PAUL: Ez nem fog megtörténni. Ígérem. Itt a számom. Hívj azonnal, ha úgy látod, valamelyik cicád gyengélkedik, és rögtön ott termek.

HILDY: Megígéred?

PAUL: Igen.

HILDY: Nem félsz, hogy ki fogom használni? Lehet, hogy végül naponta harmincszor csörgök rád. Ezt csinálják az olyanok, akik totál idegenek előtt képesek sírva fakadni.

PAUL: Nem aggódom.

HILDY: Ez nem is az igazi számod, ugye?

PAUL: Alábecsültelek.

8. KÉRDÉS

HILDY: *Mondj három dolgot, amiről úgy tűnik, hogy közös benned és a partnereidben!* Nos, ez könnyű. Vidám természet.

HILDY: Ez az első. Nevetsz!

PAUL: Rajtad, nem pedig veled.

HILDY: Kedves mosoly. Mindkettőnknek az van, bár én többször mosolygok. És zöldesbarna szem. Oké, megvan a három.

PAUL: Várjunk csak. Hogy lehet, hogy te választhattad ki mindhármat először?

HILDY: Mert te nem tetted.

PAUL: Esélyem sem volt.

HILDY: Dehogynem.

HILDY: Nem illik forgatni a szemed.

HILDY: Meg sóhajtozni sem. Amúgy miért számít?

PAUL: Mert nem szeretem, ha siettetnek.

HILDY: Oké, rendben.

PAUL: Azt hittem, bunkóság sóhajtozni.

HILDY: Csak válassz hármat, oké?

PAUL: Oké. Egy: mindketten makacsok vagyunk.

HILDY: De nem egyformán.

PAUL: Egyetérték. Te rosszabb vagy.

HILDY: Nem. *Te* vagy az. Egyértelműen. Nem létezik, hogy én...

PAUL: Látod? Ez is alátámasztja a véleményem.

HILDY: Nagyon eszes.

PAUL: Ami pedig a második válaszom. Mindketten okosak vagyunk.

HILDY: Elfogadom. Egyáltalán nem vagy olyan tökkelütött, mint amilyennek beállítod magad.

PAUL: És három: arcszőrzet.

HILDY: Micsoda?!

PAUL: (nevet)

HILDY: Jézusom. Ez olyasmi, amit egy gyerek tenne. És vissza is vonom. Tényleg tökkelütött vagy.

PAUL: Tetszett, ahogy a kezedet *rögtön* az álladhoz kaptad. Hormonbajod van, vagy mi? Nem szeretnél valamit elmondani?

HILDY: De, ami azt illeti, szeretnék. Ajánlom, hogy az egy másik koszlott macska legyen, nem pedig én!

PAUL: Bajszos a neve, de te máshogy is hívhatod.

9. KÉRDÉS

HILDY: *Miért vagy a leghálásabb az életben?*

PAUL: Tudom, mit fogsz mondani.

HILDY: Na mit?

PAUL: A szemöldökcsipeszért.

HILDY: Haha. Tévedés.

PAUL: Akkor miért?

HILDY: A családomért.

PAUL: Tudhattam volna.

HILDY: Úgy értem, azért a családért, akikkel felnőttem.

PAUL: Igen, értem. Általában ezt jelenti a „család”.

HILDY: Úgy értem, hálás vagyok azért, amikor felnőve a családom, vagyis a szüleim, uhh... Nézd. Ez nem lényeges. Nem számít.

PAUL: Hű. Végre rájöttél, hogy nem számít.

HILDY: Oké. Te mit válaszolsz?

PAUL: A csípős szószért.

HILDY: Gyerünk már! Legalább kicsit megerőltethetnéd magad.

PAUL: Ha nem tudsz főzni, nagyon hálás tudsz lenni a csípős szószért. Egy igazi modernkori csodaszer. Bármit képes csaknem lehetővé varázsolni.

HILDY: Tudod, sokkal érdekesebb, amikor őszintén válaszolsz. Az ilyen okosnak hitt riposztjaid csak gyanúsabbá tesznek, hogy valamit rejtegetsz.

PAUL: Te nem is a következő Nelson Mandela vagy, hanem a következő Dr. Phil*.

HILDY: Komolyan. Miért nem hanyagolod a poénkodást? Ez olyan idétlen, hülye dolog, és alapvetően érzelmileg sem őszinte.

PAUL: Jézusmária. Már tudom, hogy miért *leszek* hálás. Ha majd végre befejezzük ezt az istenverte dolgot veled.

HILDY: Emlékeztetsz a bátyámra. Mindketten játsszátok a kemény legényt. A laza testtartás. Leereszkedő nevetés. Az egész ki-nem-szarja-le hozzáállás. De egyikőtök sem ilyen valójában.

PAUL: Ó. Te. Jó. Ég. Ledöbbsentem. Azt hittem, nem káromkodsz.

HILDY: Láttam, milyen képet vágtál, amikor az előbb kiborultam. Te nem vagy ilyen. Valójában elég empatikus vagy.

PAUL: Na igen. Nos, ha egyvalamit megtanultam, az az, hogy ha már az elején *megjátszod* az együttérzőt, akkor azzal egy sokkal nagyobb érzelmi kitörést kerülhetsz el.

---

* Népszerű amerikai show-műsorvezető, aki általában lelki problémákkal foglalkozott adásaiban.

HILDY: Be kell ismerned, hogy belül egyáltalán nem vagy olyan kemény.

PAUL: Gyorsan! Passzold a kukát, rókázni fogok.

HILDY: Jó. Engedd csak ki. Jobban fogod magad érezni. Ami ugyanígy vonatkozik arra, amitől annyira félsz. Csak be kell ismerned.

PAUL: Jézus! El tudom képzelni, milyenek lehetnek a Facebook-posztjaid... Nézd: egy nyitott könyv vagyok. Mit akarsz tudni?

HILDY: Nagyszerű. Válaszolj a kérdésre.

HILDY: Tényleg egy nyitott könyv...

PAUL: Gondolkozom!

HILDY: Persze. Azon, hogyan úszd meg!

PAUL: A negyven dolcsin, amit a végén kapunk.

HILDY: Ha az segít...

PAUL: Oké. Idő.

HILDY: Mi? Még nem végeztünk.

PAUL: Nem. Úgy értem, az időért. Azért vagyok hálás.

HILDY: Hű. Meglepő.

PAUL: Miért?

HILDY: Nem kell olyan ellenségesnek lenned! Úgy értettem, hogy a csípős szósztól elég nagy ugrás a tágabb értelemben vett „idő”, amire a kifejezésedből ítélve gondolhattál... Ez csak annyira... éteri vagy valami ilyesmi.

PAUL: Éteriii?

HILDY: Igen.

PAUL: Az meg mi a francot jelent?

HILDY: Nem tudod, hogy mit jelent?

PAUL: Nem. Egy normális ember sem használja ezt a szót.

HILDY: Nos, én használom.

PAUL: Erről beszélek.

HILDY: Csak hogy tudd, azt jelenti: légiés. Kifinomult.
Könnyed.

PAUL: Ez esetben: nem. Tévedsz. Semmi éteri nincs abban, amiért hálát adok az időért. Semmi kurva kifinomultság! Egy jól meghatározható időszakért vagyok hálás.

HILDY: Hát ez akkor mégsem jobb, mint a csípős szósz.

HILDY: Csak vicceltem.

HILDY: Miért nézel rám így?

PAUL: Tizenkét perc, július harmadika, két évvel ezelőtt. Ezért vagyok hálás. Most pedig pisálnom kell. Persze, ha nem bánod.

ÜZENET APÁNAK: Ez tovább tart, mint gondoltam. Lehet, kicsit kések a vacsíról. Biztos nem tudsz este moziba jönni velünk? Gabe már nagyon várta a családi bandázást. p, H

ÜZENET XIU FRASERNEK: Hatalmas előrelépés. Hívj a kórus után. Nem fogod elhinni

ÜZENET MAX BUDOVICNAK: Szerintem most már kész vagyok továbblépni az ölelkezésen!!!!

ÜZENET MAX BUDOVICTÓL: Mi?! Kivel?!

HILDY: emlékszel arra a pszichós kutatásra, amire jelentkeztem?

MAX: megijesztesz... valaki éppen egy fémrudacskával bökdösi az agyad mocskos részét, vagy mi?

HILDY: nem

MAX: 1 létező, valódi emberről beszélsz?

HILDY: hús & vér

MAX: Óóóó drágám mazelto! Na mesélj még

HILDY: Az utolsó srác a világon, akivel elképzelnél. Kissé faragatlan. Semmi közös nincs bennünk & nagyon fel tud idegesíteni

MAX: Nem biztos, hogy tetszik a dolog

HILDY: Nekem sem vagy talán mégis. Nem tudom megmondani

MAX: ismétlem: megijesztesz

HILDY: Nekem is ijesztő de nem te mondtad mindig hogy ezt kell tennem?

MAX: Mégis mióta teszed azt amit mondok neked?!?

HILDY: Mennem kell

HILDY: emlékszel arra a pszichós kutatásra, amire jelentkeztem?

MAX: Neeeeeeeeeeeeee!!!!!!!

HILDY: Hé.

PAUL: Hé.

HILDY: Nézd. Sajnálom. Nem akartalak megbántani.

PAUL: Nem bántottál meg. Csak pisálnom kellett, oké?

Következő. És mostantól én kérdezek.

PAUL: Amúgy kibaszott U és I: gecire akkor káromkodok, amikor csak kurvára jólesik.

HILDY: Kibaszottul O és K.

HILDY: Elmosolyodtál.

PAUL: Nem is.

HILDY: De igen.

PAUL: Következő kérdés.

10. KÉRDÉS

PAUL: *Ha megváltoztathatnál valamit abban, ahogyan felneveltek, mi lenne az?*

HILDY: Bárcsak ne tartottak volna olyan sokáig sötétben.

PAUL: Ez megmagyarázza, miért vagy olyan fehér.

HILDY: Mintha azt mondtad volna, hogy fukszia vagyok.

PAUL: Az jön és megy. Jelen pillanatban újra fehér vagy.

HILDY: Ezt inkább meg sem hallottam. Őszintén akarok válaszolni, szóval azt is fogom tenni. Úgy értettem, hogy bárcsak hamarabb elmondták volna, mi folyik. Tudom, hogy a szüleim csak engem próbáltak megóvni – vagy talán magukat –, de az igazság végül mindig kiderül, nem igaz? Most meg folyton azon aggódom, hogy milyen más, egyéb rossz dolog lehet, amiről szintén fogalmam sincs. Rettegek, hogy ismét taposóaknára lépek. Jobban fáj az igazság, ha előtte sokáig a föld alatt rohasztották.

PAUL: Nem tudom.

HILDY: Vagy nem érdekel, a hangodból ítélve. Rendben. Akkor csak hagyom ezt a szívfacsaró vallomást a levegőben lógni, és megkérdezem: *te* mit cserélnél le? És nehogy azt mondd, hogy a zoknidat vagy az alsógatyádat vagy hasonló baromságot.

PAUL: Te több igazságra vágytál. Hát, gondolom, én meg kevesebbre. Minél kevésbé őszinte, annál jobb. Hát ezen változtatnék.

HILDY: Hű.

PAUL: Mi az?

HILDY: Csak hű. Érdekes gondolat.

PAUL: Ne légy annyira meglepve. Néha ilyet is tudok.

HILDY: Lehet a puszta igazság *jobb*? Ha megszépíted az igazat, attól még igazság marad...? Vagy a jobbat úgy értetted, hogy „neked jobb”?

PAUL: (Nevet.) *Szerinted* hogy értettem?

HILDY: Igazából nem tudom. Szeretsz kőszívűnek mutatkozni, aki csak magával törődik, de szerintem ez csak színjáték. Az az érzésem, mintha az igazság valódi értelme zavarna téged valójában.

PAUL: Mert én annyira empatikus vagyok, meg minden?

HILDY: Igen. Meg sok minden más is. Szóval, gyerünk. Mi az igazság?

PAUL: Hogy kiderítse, fogja be végre, és tárcsázza az 1-800-KÉRDEZD-BUDDHÁT. Ismétlem: 1-800-KÉRDEZD-BUDDHÁT.

HILDY: (Nevet.) Szentelen, de vicces.

PAUL: Csak hadd fejezzem be ezt a kis skiccet, aztán akár egy pólóra is rányomtatom neked.

HILDY: Már megint az a kéz... Miért rajzolod ezt folyton...? Hé, ne csináld...! Miért satíroztad le?

PAUL: Már így is elég igazságot húztál ki belőlem egyetlen kérdés miatt.

11. KÉRDÉS

PAUL: Ó. Rohadt...! Légyszi. Ne...

HILDY: Mi az?

PAUL: (sóhajt) *Meséld el a partnerednek életed történetét négy percben, olyan részletesen, ahogy csak belefér!*

HILDY: És?

PAUL: Négy perc belőled? Az bárki másnak vagy tíz év! Tiszta sor, hogy több firkálgatásra lesz szükségem. Adj néhány papírt!

HILDY: Ugye tudod, hogy pontosan ezt csináljuk bébiszitterkedéskor? Kerítünk valamit, amire rajzolhatnak, hogy ne unják el magukat és zúzzák szét a bútorokat meg amőbázzanak a falon, vagy ilyesmi.

PAUL: Csak add már. Különben is, minek kell neked ennyi kacat? Ezért kellett a táska? Hogy tudd miben magaddal hurcolni az összes újrahasznosítható szemetet? Kedden jönnek a kukások, ha szeretnél kicsit könnyíteni a terhedem...

HILDY: Miért panaszkodsz? Te vagy, akinek kell a papír. Itt van. Tessék.

PAUL: Van olyan, amire nincs írva?

HILDY: Milyen finnyás vagy. Rajzolj a hátoldalára! Ez úgyis csak egy vázlat. Van még egy...

PAUL: Rendben. Szóval, válaszolsz?

PAUL: Mi tart ennyi ideig?

HILDY: Bocsi, csak mielőtt belekezek, kellett pár pillanat elképzelnem, hogy jól megverlek.

HILDY: Oké... Négy perc... Montrealban születtem, de hároméves koromban ideköltöztünk. Két fiútestvérem van, egy bátyám és egy öcsém. Alec, cével – aki perpillanat Dublinban tölti a tanévet – és Gabe.

PAUL: Tudtam, hogy lesz egy Gabe.

HILDY: Eléggé átlagos család vagyunk. Az apám egy művészeti középiskola igazgatója – igazából én is oda járok. Az anyám pedig orvos a sürgősségin. Valójában ő az osztályvezető.

PAUL: Tyű. Gratulálok.

HILDY: Nem ezért mondtam. De mivel ő a kórház történetében az *első* nő, aki a sürgősségit vezeti, szeretem megemlíteni. Jó, ha az emberek hallanak vezető pozícióban lévő nőkről.

PAUL: Vágom. Szóval felpörgethetnénk ezt egy kicsit? Nincs az az isten, hogy be tudd fejezni négy perc alatt.

HILDY: Milyen idegesítő vagy... Általában apánk viselte gondunkat. Ez az egyetlen dolog, ami miatt kicsit különböztünk másoktól. Nyáron és ünnepekkor mindig szabadságon volt, míg anyu műszakban dolgozott. Mi még...? Tízéves koromig selypítettem, ami borzasztó, ha a vezetéknevedet sz-szel ejtik. Szóval egy csomó beszédterápiát végigcsináltam, hogy kijavítsam, de néha még most is kásásan beszélek, amikor elfáradok... Ismered *Tilvettert*, a macskát, aki folyton Csőríkére vadászik? Nagyjából úgy. Oké. Mi még...? Hm. Igazad volt: végigjártam az összes, tipikus különórát. Zongora, balett, vasárnap délelőtti művészeti csoport. Szörnyen unalmas.

PAUL: Nem, dehogy. Már tükön ülök.

HILDY: Tizenkét évesen volt egy autóbalesetem...?

PAUL: Miért engem kérdezel?

HILDY: Úgy értem, hogy ez egész érdekes. Anyu megcsúszott a jeges úton. Elszálltunk. Még mindig vannak rémálmaim róla.

PAUL: Meghalt valaki?

HILDY: Jaj, dehogy. Hogy lehet ilyet kérdezni egyáltalán? A tesóm agyrázkódást kapott, anyu pedig kifecmította a bokáját, vagy ilyesmi. Csak rettenetesen megijedt, ez akasztott ki. Anyu mindig tudja, mit kell tenni. Mármint, mégiscsak egy orvos... Egész addigi életemben valamiféle harcos istennő volt a szememben, vagy ilyesmi. Bátor. Rendíthetetlen. De akkor teljesen kiborult. Még mindig

szoktam olyasmit álmodni, hogy valamit kérek tőle, erre elveszíti a fejét. És ez lehet bármilyen apróság is, ami nem is fontos. Mint, mondjuk, „láttad a zoknimat?” vagy „munka után értem tudsz jönni?”, erre ő szó szerint robban. Szerteszét, kis darabokra. És utána én vagyok, aki aggódik miatta, és próbálja összerakni. Mintha egy gyors pillantást vethettem volna a páncélja alá, és azóta nem tudnám elfelejteni, hogy ő is sebezhető.

PAUL: Ja. Ez a baj a szülőkkal. Folyton kiderül, hogy ők is csak emberek.

HILDY: (nevet) Ez jó. Lehet, felhasználom.

PAUL: Hol? A könyvedben?

PAUL: *Tudtam*, hogy írsz!

PAUL: Csak ne tegyél bele.

HILDY: Ad egy: az min változtatna? Nem szoktál olvasni, emlékszel? Ad kettő: őszintén azt gondold, hogy kevesebb mint egy óra ismeretség után olyan mély benyomást gyakoroltál rám, hogy beleírjalak a regényembe?

PAUL: Lehet. Elég lenyűgözhetőnek tűnsz nekem, már ha létezik ilyen szó.

HILDY: Létezik, és ezt te is tudod. Csak megjátszod, hogy oly...

PAUL: Hmm, elnézést, de mintha még mindig a *te* élet-történetednél tartanánk. Az enyém csak azután következik.

HILDY: Mindig megkapod, amit akarsz?

PAUL: Itt ülök egy törött széken, egy ablaktalan szobában, hátravan még vagy kilencven kérdés, és még kérdezed?

HILDY: (Nevet.) Rendben... az életem... Nem emlékszem, hogy mit akartam mondani még. Teljesen összezavartál... Ne nézz

így rám. Komolyan mondom. Normális esetben nem szoktam könnyekben kitörni mások előtt. Én meglehetősen...

PAUL: Francba már. A kérdés...!

HILDY: Oké... A gimiben tipikus buzgómócsing voltam.

PAUL: Tudtam, hogy menni fog.

HILDY: Minden szakkört megcsináltam, színjátszókörtől kezdve a divatstúdió át az ENSZ-modellezésig*, és nem csak azért, mert abban az évben mentünk Hágába... Évek óta ugyanazok a barátaim, bár mostanában érzem, hogy Irisszel kezdünk eltávolodni egymástól. Xiu a Kölyökszínpad óta kebelbarátom. Maxszel pedig ugyanolyan szoros a viszonyunk, mint mindig, de persze kicsit mégis megváltozott, mióta vállalja, hogy meleg. Még mindig ő a legjobb barátom. Hm... Mi még...? Fura módon vonzódom mindenhez, aminek köze van az ötvenes évekhez. Nem tudom, honnan jött, de szenvedélyesen vágyom arra, hogy egy napon legyen egy rózsaszín hűtőm. Másrészről pedig teljesen odavagyok a letisztult európai stílusért, ezért egy tiszta fehér konyháról álmodom, csiszolt betonpulttal, dísztelen konyhaszekrényekkel, amiken még fogó sincs. Nem is tudom, olyan megnyugtatóan hat rám. Utálok síelni, leginkább azért, mert mindenki, a szüleimet is beleértve, úgy beszél róla, mint amit kötelező imádnod, holott fázol, a síbakancs töri a lábad, és az egész másból sem áll, csak fel a hegyre, le a hegyről, fel és le, újra meg újra. Unalmas. Mint a foci. Na meg az öregdiákok hete! Hát az mindennél unalmasabb. „Erőltetett jókedv.” Nincs rosszabb... Hmm...

---

* Az ENSZ-modellezés (Model United Nations) középiskolás diákok és egyetemi hallgatók számára kifejlesztett szerepjáték, ahol a résztvevők képviselőként, bizottsági tagokként vagy nemzetközi szervezetek szerepében ismerik meg a nemzetközi politika működését.

Úgy tervezem, hogy angolból diplomázom, de valószínűleg inkább jogra felvételizek, ahogy mindenki.

PAUL: Ahogy mindenki.

HILDY: Tudod, hogy értem. Nem mindenki, de...

PAUL: Nem, nem tudom, hogy érted. Valójában a legtöbbször fogalmam sincs róla, hogy érted. Tudom, sokkoló, de amikor azt mondod, hogy „átlagos család”, akkor nem egy sürgősségi osztályvezető anyát meg síelésre kényszerített kölyköket képzelek el automatikusan.

HILDY: És? *Mindenkinek* más az átlagos. Egyediek vagyunk. Különböző körülményekkel és más hatásokkal.

PAUL: Nem mondom.

HILDY: Oké. Akkor mi átlagos a számodra?

PAUL: Hát nem ez.

HILDY: Akkor jöjjön a te négy perced.

PAUL: Bocsi, de nincs bennem annyi szufla.

HILDY: Rendben. Mennyi ideje is vagy életben? Tizenhét, tizenkilenc éve? Biztosra veszem, hogy ki tudsz préselni magadból négypercnyi a legjobb emlékeidből.

PAUL: Hű, *ezek* volnának a te legjobb emlékeid?

PAUL: Mi az? Nem bírsz el egy kis malíciát?

HILDY: Azt hittem, nem olvasol.

PAUL: És?

HILDY: Hazudsz. „Malícia”? Ez olyasmi, amit könyvben olvasol.

PAUL: A Tapsi Hapsiban hallottam.

HILDY: Nem emlékszem, hogy Tapsi Hapsi valaha is mondta volna azt, hogy „malícia”.

PAUL: Ó, hát akkor bizonyára tévedek, mivel te nyilvánvalóan megjegyztél minden egyes szót, amit kimondtak benne.

HILDY: Egy hatéves szokott így vitatkozni.

PAUL: Ez nem vita. Hanem malícia a malíciáról. Azt hittem, értékelni fogod az ebben rejlő egyszerű szépséget, mivel egyszer majd angolból diplomázol, meg minden.

PAUL: Mosolyogsz.

HILDY: Igen.

PAUL: Oké. Hol tartottunk? Szóval az életem története. A szüleim nincsenek képbem. Nincs tesóm, legalábbis nem tudok róla. Dobolok, de ezt már tudod. Rajzoló, de ezt is tudod. Majdnem elvégeztem egy belvárosi sulit. Ezt tartom az egyik legnagyobb eredményemnek.

HILDY: Majdnem elvégezted?

PAUL: Aha. Nagyon nehéz volt *nem* elvégezni. Egyet pislogsz, és már kezdedbe is nyomják a bizonyítványt.

HILDY: Nos, akkor gratulálok. Más egyéb?

PAUL: Jelenleg nincs munkám.

HILDY: Ez minden?

PAUL: Ja. Ennyi. Az élettörténetem.

HILDY: Tévedsz. Tudod, hogy ez mi volt? Egy harminchat részes dokudráma tíz másodperces bevezetője. Igazából sokkal érdekesebb volt az, amit nem mondtál el, mint amit igen. Például, mi történt a...

PAUL: Ne kérdezz a szüleimről.

HILDY: Mi van a barátaiddal?

PAUL: Van néhány.

HILDY: Igen. És?

PAUL: Nem rossz arcok. Az alkohol sokat segít rajtuk.

HILDY: Barátnő?

PAUL: Túl zavaros. Jobban szeretem a barátnőket, többes számban.

HILDY: Bond. James Bond.

PAUL: Tanár néni! Betty már megint csúfol.

HILDY: Csak azt a képet, aminek próbálsz mutatni magad.

HILDY: Amit nem volna szabad. Mert én is utálok, amikor te ezt csinálsz velem.

HILDY: Sajnálom.

PAUL: A kép, aminek mutatom magam, nem törődik vele.

HILDY: Akkor jó. Helytelen volt ilyesmit mondanom.

PAUL: Még egyszer: nem törődik vele.

HILDY: Szóval. Mit akarsz csinálni?

PAUL: Mikor?

HILDY: Tudod, amikor „felnősz”?

PAUL: Már felnőttem.

HILDY: Oké. Rendben. Mit akarsz csinálni a jövőben?

PAUL: Élni. Nem igazán van más ötletem ezen kívül.

HILDY: Komolyan?

PAUL: Szerintem válaszoltam a kérdésre.

HILDY: Négy perced mondtak. Még van három perced és harminchét másodperced hátra.

PAUL: Majd egy dobszóval kitöltöm.

HILDY: Juj! Nem fáj az ujjad tőle?

PAUL: Erre találták ki az asztalokat.

HILDY: Nem, nem erre, és a kérdésre sem válaszoltál. Szóval abbahagynád...?

HILDY: Köszönöm. Fújd csak ki magad, és utána kezdheted.

PAUL: Nem kell kifújnom magam.

HILDY: Nagyon jó, akkor kezdheted.

PAUL: Firkálgatok. Amit szeretek. Talán egy tökéletes világban a rajzolásból élnék, de ez nem egy tökéletes világ, ugyebár. Vagy, gondolom, a rossz embert kérdezem. Miss európai osztálykirándulás, meg – még szép – meleg-legjobb-barát-tulajdonos.

HILDY: Vajon miért vált ki belőled ilyen reakciót a legjobb barátom szexuális irányultsága?

PAUL: Nemtom. Olyan nagyon szeretnél „egyéniség” lenni, de közben teljesen kiszámíthatóan viselkedsz. Fogadok, hogy meg tudnám nevezni a kedvenc kajádat, zenészedet, a kedvenc könyvedet – mármint ha olvasnék –, a kedvenc italodat, a kedvenc márkádat...

HILDY: Nézzenek oda. Lejárt a négy perced. Jöhet a következő kérdés.

PAUL: Rátapintottam, ugye?

HILDY: De behúznék egyet!

HILDY: És ez nem vicces, szóval fejezd be a röhögést, oké?

12. KÉRDÉS

PAUL: (Nevet.) Bocsánat. Lehet, mert órák óta egy szobában vesztegelünk...

HILDY: Nem órák óta.

PAUL: Nem tehetek róla. Bocsánat. Nincs annál viccesebb, mint amikor egy hozzád hasonló alak begurul.

PAUL: Ha azt akarod, hogy abba hagyjam a nevetést, valamit muszáj csinálnod az arcoddal.

PAUL: Komolyan mondom.

PAUL: Meg a füledből felszálló kis füstpamacsokkal.

PAUL: Te. Jó. Ég. Annyira nem olyan vagy, mint amilyennek hiszed magad! Előadod, hogy mennyire átlagos vagy, de amint egyetértek veled, kiakadsz. Ami miatt azt hiszem, hogy nem igazán úgy értetted, amit...

HILDY: Csak dugulj el, és olvasd a kérdést!

PAUL: És már megint. Szóval ki is most a zsémbes...?

PAUL: Jól van, jól van. Így szól: *Ha választhatnál, hogy holnap reggeltől legyen egy új tulajdonságod vagy képességed, mit szeretnél?*

HILDY: Több türelmet, főleg most.

PAUL: Jó válasz. Én is azt.

HILDY: Túl késő. Én mondtam hamarabb. Csak semmi utánzás! Találj ki valami mást!

PAUL: Szeretném, ha képes lennék egy gombnyomással kikapcsolni téged, de továbbra is megkapni a negyven dolcsimat.

HILDY: Hahaha. Bár jóízűen nevetek ezen, mégsem hiszem, hogy ez lenne a valódi válaszod. Az igazat akarom hallani.

HILDY: Tudod, már feltűnt, hogy minél belemenősebb a kérdés, annál kényszeresebben rajzolsz. Ez egyértelműen védekezési mechanizmus.

HILDY: Nézzenek oda. *Les tables ont tournées**. Nem olyan vicces, igaz?

PAUL: Ha tényleg védekezési mechanizmus, akkor elég rosszul működik. Sikerült spanyolul is beszólnod.

HILDY: Franciául, mint ahogy te is tudod.

PAUL: Tudom már, kire emlékeztettél! Jean-Claude Van Damme-ra.

HILDY: Fogalmam sincs, hogy ki ő.

PAUL: Egy színész, mint ahogy te is tudod.

HILDY: Végeztél?

PAUL: Ja, már ezer éve.

HILDY: AVAK

PAUL: Mi van?

HILDY: AVAK, vagyis „akkor válaszolj a kérdésre”. Fárasztó állandóan ismételve.

---

* Fordult a kocka.

PAUL: Még *te* vagy lefáradva?

HILDY: Szerintem a valódi válasz a rajzaidban rejlik. Újra és újra ugyanazt rajzolod, különböző változatokban. Azt a kezdet.

PAUL: A rajzom a kérdésre adott válasz? Hogy milyen jó gondolatolvasó vagyok! Nem is tudtam, mi a kérdés, ameddig fel nem olvastam, de varázslatos módon mégis le tudtam a választ rajzolni.

HILDY: Nem úgy értem, hogy konkrétan erre a kérdésre. Hanem hogy: ki vagy te?

PAUL: Kezdek megsértődni.

HILDY: Ha annyira tévedek, miért gyűröd össze?

PAUL: Hogy ne tegyek valami még rosszabbat.

HILDY: Mint például? Felfedni önmagad?

PAUL: Te jó ég. Hihetetlen vagy! Most kinek képzeled magad? Oprah-nak?

HILDY: Nem...

PAUL: Ne mondd, hogy fogalmad sincs, hogy ő ki. Ugyanúgy szoktál tévézni, mint bárki más! Ugye nem gondolod, hogy tényleg beveszem ezt a sok maszlagot, amit összehordtál? Te is pont annyira rejtőzködsz, mint én. Szóval ez az, amit szeretnék.

HILDY: Mit?

PAUL: Hogy lássam, milyen is vagy valójában a sok megjátszott póz meg nagy szavak meg öregemberes kabát vagy katonai sátor – vagy mi a franc ez rajtad – alatt. Lehet, hogy olyanokat mondasz, hogy „éter”, és tudod, hogy miért olyan fene jó a fogantyú nélküli konyhaszekrény, de senkit sem versz át. Egyszerűen eldöntötted, hogy a szar életed melyik részét teszed láthatóvá. Szerintem a te családod is pontosan olyan elcseszett, mint bármelyikünké.

PAUL: A mindenit, hát ettől tényleg befogtad.

13. KÉRDÉS

PAUL: Most haragszol.

HILDY: Egyáltalán nem. Csak nem igazán tudok mit mondani erre. Ha emlékszel, én azt állítottam, hogy mindannyiunknak vannak problémái. Te voltál az, aki ezt elvetette, mert éppenséggel van egy Coach „szatyrom”.

PAUL: Hurrá, valamiben egyetértünk. Szóval akkor miért vágysz ilyen fejet?

HILDY: Csak azért, mert valami igaz, még nem jelenti azt, hogy tetszik is.

PAUL: Hűha. Két dologban is egyetértünk.

HILDY: Most mit rajzolsz?

HILDY: Megint engem, ugye...? Amúgy köszí a hatalmas ajkat.

PAUL: Mi a baj veled? Tetszik a vastag száj. És nem, nem téged. Ő itt Pandora. Vagyis a modern változata. Szelence helyett az eredeti Coach szatyrába tömi a világ összes nyomorúságát.

HILDY: (Nevet) Azt hittem, nem olvasol.

PAUL: Nem is.

HILDY: Akkor honnan ismered a görög mitológiát?

PAUL: Képregényekből. Lenyűgöző, mennyi minden rád ragad a képek nézegetése közben.

HILDY: Tetszik! Bármennyire is felszínesnek próbálsz tűnni, ismét megmutattad a mélységedet. Nekem adod?

PAUL: Tessék. Semmi sem öli meg úgy a viccet, mint amikor valaki elmagyarázza a poént... Tessék... Hadd írjam alá.

HILDY: (nevet) *Bettynek. Nagyobb táskára lesz szükséged, ha az én problémáimat is be akarod zsákolni. Bob... Hékás, semmi puszi vagy szeretettel...?*

PAUL: Bob elég félenk a lányokkal.

HILDY: Nem úgy, mint Paul, az alteregója. Vagy inkább fordítva?

PAUL: Sosem tudod meg.

HILDY: Már tudom.

PAUL: Azta, micsoda véletlen egybeesés! A tizenharmadik kérdés is olyasmiről szól, amiről fogalmad sincs.

HILDY: Micsoda asszociáció.

PAUL: Bármit is jelentsen. *Ha egy kristálygömbből megtudhatnád az igazságot magadról, az életedről, a jövődről vagy bármi másról, mit szeretnél tudni?*

HILDY: Tudni szeretném, hogy...

PAUL: Igen?

HILDY: Nem tudom.

PAUL: Dehogynem.

HILDY: Hogy majd valaha is olyan lesz-e minden, mint régen.

PAUL: Jézus. Ehhez tényleg egy kristálygömbre van szükséged? A válasz nem.

HILDY: Tudom, de...

PAUL: Nincs de.

HILDY: Végig sem hallgatod, mit akarok mondani.

PAUL: Mert semmit sem tudsz mondani. Nem lehet visszamenni, tedd túl magad rajta. Fogadd el. Komolyan. Következő kérdés.

HILDY: Nem értem, min húztad fel magad ennyire hirtelen.
Nem rólad beszéltem, hanem...

PAUL: Következő kérdés.

HILDY: Még nem az jön, hanem te.

PAUL: Elegendem van ebből a baromságból.

HILDY: Nagy kár, mert még nem végeztünk. Mit szeretnél tudni?

PAUL: Hogy van-e Isten, és ha igen, akkor mégis mit gondolt?

HILDY: Ez durván komoly válasz.

PAUL: És még azt hitted, hogy sikerült kiismerned Bob fura gondolatmenetét.

HILDY: Hogy érted, hogy „mit gondolt Isten”?

HILDY: Persze, firkálgass csak. Tégy úgy, mintha meg sem hallottál volna.

HILDY: Olyan gyerekes vagy.

HILDY: Na, mondd el! Miről mit gondolt Isten?

HILDY: Micsoda kínzás: először jössz a mélyenszántó felelettel, majd meg sem szólalsz.

PAUL: Szóval most már kinszenvedés vagyok?

HILDY: Már megint el akarod terelni a figyelmet a szóban forgó témáról. Mondd el, mire gondoltál.

PAUL: A zsiráfokra. Érted már?

HILDY: Normális esetben most csak hangosan felsóhajtának.

PAUL: Komolyan. Mire gondolhatott az úgynevezett „Isten”? Úgy értem, ki teremtené szándékosan ilyen kinézetű állatot?

HILDY: Nem hiszek neked, és utálok, amikor ezt csinálod.

PAUL: Mit? Hogy rajzolok? Jó ég, Betty, azt hittem, tetszenek a rajzaim.

HILDY: Utálok, amikor őszintén kezdesz beszélni, de aztán berezelsz.

PAUL: Nem, ez az igazság. Hát nézz már rá. Az a nyak. A pipaszár lábak. És ez a szájalmas szarv? Mindent vagy inkább semmit.

HILDY: Se nem vicces, se nem vonzó, se nem különösen őszinte.

PAUL: ANNYIRA undok vagy. Egy időre inkább visszatérek a képzeletbeli világom biztonságába. Amíg megpróbálok kijavítani ezt az izét, felolvassád a következő kérdést?

14. KÉRDÉS

HILDY: *Van olyasmi, amiről régóta álmodozol már, hogy egyszer megcsinálad? Miért nem csináltad még meg?*

PAUL: Már régóta vagyunk itt?

HILDY: Miért?

PAUL: Semmi.

HILDY: Min mosolyogsz?

PAUL: Semmin... Oké. *Van-e olyasmi, amit már régóta meg akarok tenni?* Igen. Vezetni.

HILDY: Nem tudsz vezetni?

PAUL: Mégis mit vezetnék? Nincs autóm, ami pedig a válasz a rohadt alkérdésre.

HILDY: Ó. Hé! Mi lenne, ha megtanítanál dobolni, én pedig cserébe megtanítanálak vezetni?

PAUL: Te. Dobolni?

HILDY: Igen.

PAUL: Nem.

HILDY: Miért nem?

PAUL: Csak nem. Nézz magadra, Betty. Gondolj a hobbijaidra, hogy milyen a személyiséged, a felkarod erejére – és most mondd, hogy tényleg dobolni akarsz.

HILDY: Jól van. Rendben. Akkor taníts meg rajzolni!

PAUL: Már mondtam, hogyan kell. Fogj egy ceruzát, és kezd el. Egyébként nagyjából így kell dobolni is. Felkapsz egy botot, és elkezdesz püfölni valamit.

HILDY: Már értem, miért nem akarsz megtanítani rá. Mert ha felkaptam a dobverőt, téged kezdenélek el püfölni vele.

PAUL: Pontosan. Most pedig felelj! Mi az, amit mindig is meg akartál tenni?

PAUL: Az arcod már megint fukszia.

HILDY: Ki fogsz nevetni.

PAUL: Mintha azt mondtad volna, hogy neked ez nem számít. Szólít a kötelesség. Mindig helyesen cselekedni! Ez Betty Lovagi Kódexe, vagy mifene.

HILDY: Igazad van! Tényleg ezt mondtam. Rendben. Már régóta álmodozom arról... hogy megcsókolom Evan Keefet. Mi az?

PAUL: Semmi.

HILDY: Ne neved, ez nem vicces.

PAUL: De igen.

HILDY: Nem is ismered őt.

PAUL: Nem is kell ismernem. Meg akarod csókolni? Akkor csókold meg. Miért nem tetted eddig?

HILDY: Erre nem kell válaszolnom.

PAUL: De igen, ami azt illeti. Két részből áll a kérdés.

HILDY: Francba.

PAUL: „Francba!” Hű, most aztán tényleg baromi mérges lehetsz. Rajta, bökd csak ki!

HILDY: Igazából nincs oka. Csak Evan Keefe és én? Soha nem jönne össze.

PAUL: Miért? Meleg, vagy mi?

HILDY: Nem! Hogy mondhatasz ilyet? Ő csak, nem is tudom, nem az én szintem. Mármost nézz csak rá!

PAUL: Képet tárolsz róla a telefonodon. Ez kissé ijesztő. Ugye nem olyan vagy, aki titokban leskelődik mások után?

HILDY: Csak úgy adódott, hogy egy csomó mindent csináltunk együtt.

PAUL: Csak úgy adódott...

HILDY: Igen. Úgy adódott. Mindkettőnket érdekel a dráma, a zene meg az írás...

PAUL: És mégsem meleg.

HILDY: Ez sztereotípia.

PAUL: Szóval akkor miért nem csókolt meg?

HILDY: Mármost én miért nem csókoltam meg. A kérdés úgy szólt, hogy *én* miről *álmodtam*.

PAUL: Te jó ég. Micsoda szőrszálhasogatás. Tuti megőrjítet az embereket. Ezért nem smárolt le a srác.

PAUL: Mi az?

PAUL: Mi az?

PAUL: Ó, ne szarakodj már!

HILDY: Nekem te ne ne-szarakodjál-már-ozz!

PAUL: Mi vagy te, egy nagyanyó? Csak a nyolcvanévesek beszélnek így.

HILDY: Nem érdekel, ki beszél így! Nagyon bántó, amiket mondasz. Kábé negyvenöt perce ismersz, és úgy érzed, jogod van olyanokat mondani, hogy megőrjítem az embereket? Mit gondolsz, hogy esik ez nekem?

PAUL: Jézusom, ugye nem kezdesz megint sírni? Egek. Sajnálom. Légyszi, hagyd abba, oké?

HILDY: *Nem* sírok. A nők könnyzacskója kisebb a férfiakénál, szóval ez csak túlcsoordulás, vagy ilyesmi. Csak. Olyan. Ideges vagyok.

PAUL: Hohó, nézz már magadra. Csak annyit kérdeztem, hogy miért nem smárolt még le. Ez miért baj? Szerintem bármelyik normális, heteró srác szívesen megtenné.

HILDY: Ne légy lekezelő.

PAUL: Eskü, nem vagyok! Csak fogalmam sem volt arról, hogy ilyen érzékeny vagy.

HILDY: Ne nevezz érzékenynek.

PAUL: Egek. Mi a gond az „érezékennyel”?

HILDY: Ne etess! Ez egy szitokszó. Már évekkel ezelőtt lekopott róla a cukorbevonat. Ha azt mondod, „érezékeny”, mindenki tudja, hogy igazából arra gondolsz: „idegesítő”.

PAUL: Nem.

HILDY: Oké, akkor hát „hisztérika”?

PAUL: Nem ezt mondtam, de őszintén szólva, kezdem ezt hinni.

HILDY: Ó, persze. Csak *most* kezded hinni. Milyen kényelmes... Mintha csak én ültettem volna bogarat a füledbe. Mintha én kényszerítettelek volna...

PAUL: Mi bajod van? Megjött, vagy mi?

PAUL: Te jó ég! Tényleg hozzám vágtad a haladat?